

Prinsessen på ærten

Af Lars Ahn

"Jamen, jeg er en rigtig prinsesse," sagde Caroline.

Instruktøren var ikke tilfreds. "Prøv at sige det med lidt mere overbevisning."

"Jamen, jeg er en rigtig prinsesse!"

"Giv den lige en tand mere," sagde han.

"Jamen, jeg *er* en rigtig prinsesse!"

"Kan jeg få dig til at stampe med foden, mens du siger det?"

Isabella sukkede indvendigt, mens hun iagttog, hvordan instruktøren hersede med Caroline.

De var i gang med at skyde tv-spot til finalen, og Isabella havde overstået sin del og var sluppet med at sige sin replik et par gange. Hun var heldigvis ikke blevet bedt om at lave fagter eller noget andet latterligt. Hun prøvede at forestille sig, hvad hun ville have gjort, hvis instruktøren havde talt til hende, som han gjorde med Caroline lige nu. Hun håbede, hendes svar ville være en oprejt finger, men hun kendte også sig selv godt nok til at vide, at hun sikkert ville have gjort som befalet.

Det var næppe tilfældigt, at det var Caroline, som skulle stampe med foden og spille hysterisk. Som optagelserne skred frem, blev det mere og mere tydeligt, at tilrettelæggerne så hende som showets drama queen.

For Isabella kom det ikke som den store overraskelse, at hun hurtigt var blevet stemplet som "den pæne pige". Det var, hvad hun havde forventet, men hun kunne alligevel ikke lade være med at føle sig en smule skuffet, da det skete.

Er jeg virkelig så kedelig og forudsigelig? tænkte hun. Det passede fint med det billede, hun havde af sig selv, men det føltes stadig lidt øv at opdage, at andre delte den opfattelse.

Isabella troede, det ville betyde, hun ville ryge hurtigt ud, men nu var de kun tre tilbage, og der var flere, som mente, at hun var favoritten. Alene tanken var nok til at få hende til at ryste på hovedet.

#

Der gik rygter om, at showets arbejdstitel havde været *Prinsesser på røven*, før den var blevet ændret til den pænere, men langt fra korrekte titel *Prinsesser på ærten*. For mens der kunne sættes spørgsmålstejn ved, om de overhovedet var prinsesser, så var Isabella kommet frem til, at de alle sammen på en eller anden måde var på røven. Ellers havde de vel ikke sagt ja til at være med?

Blandt dem, der var røget ud, var der Cirkusprinsessen, hvis families cirkus var gået

konkurs, og Skøjteprinsessen, som ikke havde kvalificeret sig til OL og nu stod uden sponsorer. De havde også sagt farvel til Popprinsessen, som aldrig havde formået at få mere end det ene store hit og var blevet droppet af sit pladeselskab, og fire skuespillere, som enten havde spillet prinsesser i film eller havde lagt stemmer til dem i tegnefilm, men havde svært ved at finde andre roller.

Ud af de ti, som havde været med fra start, var der faktisk kun én, som var adelig. Og Josefines status skyldtes udelukkende nogle indviklede familieforhold, der gjorde, at hun var en del af arvefølgen i et lille, obskurt, sydeuropæisk fyrstedømme. Godt nok stod der 44 foran hende i køen til tronen, men det lod ikke til at genere produktionsselskabet, der markedsførte hende som "tronarvingen".

Hvis Isabella var overrasket over sin egen succes, så var hun dybt forundret over Josefines. For bortset fra det med arvefølgen var der ikke megen royal glans over Josefine, som var en stille og lidt genert type, der holdt sig meget for sig selv.

"Der er mere bibliotekar end baronesse over hende," havde Caroline sagt i et af de første afsnit, før det kom frem, at Josefine rent faktisk var i gang med at uddanne sig som bibliotekar.

Det var næsten også noget af det eneste personlige, de vidste om hende, for Josefine talte nødigt om sig selv og endnu mindre om andre. Derfor havde Isabella ikke givet hende de store chancer for at nå langt, for hvordan kan man være med i et realityshow og samtidig insistere på at være privat? Det var først, da hun så et sammenklippet afsnit, at det gik op for Isabella, at hun havde undervurderet tv-folkene. I stedet for at lade sig frustrere af Josefines korte og undvigende svar og hendes manglende lyst til at kigge ind i kameraet, brugte de hendes sky natur til at give hende en aura af mystik. Kombineret med hendes adelige status havde det været nok til at bære hende helt frem til finalen.

Men var det nok til at vinde? Isabella troede det ikke, men hun havde på den anden side heller ikke forventet, at hun selv ville nå så langt. Caroline derimod ...

#

"Dur ikke! Væk!" sagde Caroline og swipede til venstre.

"Perfekt," sagde instruktøren. "Gør det lige igen."

Caroline lo og kasserede endnu en bejler. Hun var i sit es. Mens Isabella forsøgte at nære en sund skepsis over for konceptet bag *Prinsesser på ærten*, så købte Caroline det uden forbehold. Lige fra dag ét havde hun været den perfekte deltager, som gjorde alt, hvad producerne bad hende om og sørgede for at komme med det ene gudecitat efter det andet, der kunne bruges i trailerne og få de sociale medier til at gå amok.

I begyndelsen havde Isabella svært ved at finde ud af, hvad hun skulle mene om Caroline, som til tider virkede som en parodi på en Disney-prinsesse. De kunne ikke være mere forskellige, og de burde være fjender, især nu hvor de var i finalen, men Isabella måtte indrømme, at Caroline også var yderst underholdende selskab, og hun kunne ikke lade være med at lide hende. Seerne havde det på samme måde, så det betød, at Caroline var blandt de sidste tre.

Caroline kunne takke sine forældre for sin "prinsessestatus". Hun var Balletprinsessen, datter af to balletdansere, som begge var levende legender og af pressen var blevet døbt "ballettens kongepar", da de blev gift. Hendes bror og søster havde arvet forældrenes talent og var begge blevet udnævnt til solodansere, da de var i starten af tyverne, men intet af det lod til at være smittet af på Caroline. Hun påstod selv, hun dansede som "en spasser" (hvilket medførte en klage fra en handicaporganisation) og fortalte, det var en stående vits i familien, at hun nok var blevet forbyttet på fødegangen (hvilket udløste forargede kommentarer fra en masse sygeplejersker).

"Mine forældre fik endda foretaget en DNA-test for at være på den sikre side," sagde hun, og Isabella håbede, det også var en joke, men hun var bange for, at det ikke var.

Caroline havde skam forsøgt sig inden for balletten, fortalte hun Isabella en af de få aftener, hvor kameraerne var slukket, og hun var faktisk ikke så dårlig til at danse, som hun gav udtryk for. Men når alle andre i ens familie er i den absolutte verdensklasse, er det ikke så fedt kun at være OK på den hjemlige scene. Så da Caroline var blevet kontaktet af produktionsselskabet bag *Prinsesser på ærten*, havde hun truffet et valg. Når hun ikke kunne blive den bedste inden for balletten, ville hun prøve lykken i en helt anden verden.

"Mit mål er at blive olympisk mester i reality-tv," sagde hun i sin præsentation.

"Men den disciplin findes ikke," indvendte showets vært.

"Ikke? Det er en fejl," svarede Caroline, og det gik hurtigt op for Isabella, at hun mente det alvorligt.

Prinsesser på ærten var blot første skridt på vejen i Carolines plan for, hvordan hun kunne blive en professionel berømt. Hvis hun kunne skabe nok opmærksomhed omkring sin person i dette show, ville det bane vejen for hendes medvirken i andre programmer, og måske kunne det føre til, at hun fik sin egen serie.

Isabella vidste ikke, om hun skulle le eller græde, da hun hørte Caroline fortælle om sine planer. Hendes første tanke var, at hun aldrig havde hørt noget så dumt og indholdsløst. I forvejen var Isabella træt af folk, som kun var kendte, fordi de var kendte, frem for at de var dygtige til noget, og Caroline virkede til at være det perfekte eksempel på det.

På den anden side var der noget befriende over Carolines ærlighed, og Isabella måtte erkende, at hun sjældent havde set nogen arbejde så hårdt for noget. Ikke alene gav Caroline sig hundrede procent under optagelserne, men i pauserne var hun konstant i gang på de sociale medier. Hun var aktiv på Facebook, Instagram, Snapchat, Twitter, ja selv LinkedIn, samt et par stykker til, som Isabella aldrig havde hørt om. Hun var hele tiden i dialog med sine følgere, og på en eller anden måde lykkedes det hende også at skrive indlæg til to blogs og et ugeblad.

"Hvad siger din familie egentlig til det?" spurgte Isabella hende.

Caroline trak på skuldrene. "Mine søskende er ret cool omkring det, men mine forældre forstår det ikke. De har aldrig brudt sig om den slags udsendelser, og jeg ved, de flere gange har sagt nej til at deltage i *Vild med dans*, så selvfølgelig går jeg også efter at komme med dér. Min far vil ikke sige det direkte, men jeg tror, han skammer sig over mig. Min mor er mere bekymret over, at jeg er droppet ud af skolen."

Hvor Josefine blot holdt pause fra Biblioteksskolen, mens optagelserne stod på, havde Caroline valgt helt at opgive sin uddannelse som fysioterapeut, som hun ellers kun var et år fra at fuldføre.

"Hvis jeg har noget at falde tilbage på, frygter jeg, det bliver en sovepude for mig. Nu hvor jeg ved, at det er alt eller intet, vil jeg være topmotiveret 24/7," forklarede hun.

Isabella tænkte, at hvis Carolines forældre kunne se deres datter nu, ville de ikke være i tvivl om, at hun havde arvet deres gener. Eller også var de bare den type mennesker, som er blinde over for folk, der ikke ligner dem selv.

"Hvad med dig? Hvad siger din far til, at du er med?" spurgte Caroline.

Isabella sukkede. Hun havde frygtet det spørgsmål, men på den anden side frygtede hun alle spørgsmål, der handlede om hendes far.

"Min far? Han elsker det," sagde hun og forsøgte at smile.

#

Isabella var Finansprinsessen.

Hun havde ikke tal på alle de gange, hun havde ønsket, hendes far var som alle andres fædre. Sådan én, der forbød sin datter at gå til fester eller sagde, hun skulle være tidligt hjemme, eller var flov over, at hun medvirkede i et tarveligt reality-show. Men det havde krævet, at han havde været til stede i hendes liv noget før.

Hendes forældre var gået fra hinanden, inden hun blev født, og i mange år var hendes far blot et navn, der optrådte i avisoverskrifterne. For selv om hun ikke havde kontakt til ham, og han

heller ikke viste interesse for at lære hende at kende, var det let for hende at følge med i, hvad han lavede.

Isabellas far var direktør for en af landets største banker og optrådte tit i medierne, som gav ham tilnavnet Finanskongen. Mange ville sikkert være faldet for fristelsen, men Isabella følte aldrig trang til at fortælle andre, hvem hun var datter af, og de eneste, som vidste det, var hendes mor og mormor. End ikke hendes veninder fortalte hun til det, men det skyldtes mere, at hun ikke havde nogen, hun følte sig tæt nok på. Hendes mor tilbød tit at fortælle hende mere om ham, men Isabella svarede altid, at hun ikke var interesseret.

"Når han aldrig har ønsket at vide mere om mig, hvorfor skulle jeg så have lyst til at vide noget om ham?" sagde hun.

Men så en dag lige efter hun var blevet student og skulle til at finde ud af, hvad hun ville med sit liv, ringede han.

"Hej, Isabella. Det er far," sagde han, og det var alt, hvad der skulle til for at nedbryde hendes forsvar.

Før hun havde set sig om, var hun blevet en del af hans liv. Han præsenterede hende for sin nye familie og for sine venner og bekendte. Han købte en lejlighed til hende og gav hende et job i et af bankens datterselskaber, mens hun besluttede sig for, hvad hun ville læse. Da hun fortalte ham, at hun ville være kunstner og ville søge ind på kunstakademiet, gav han hende penge til at leje et atelier og satte hende i forbindelse med et galleri.

"Jeg har set dine værker. Der er ingen grund til, at du spilder din tid på akademiet, når du allerede kan gå i gang med at tjene penge på din kunst nu," sagde han, og Isabella havde det som om, hendes hjerte skulle briste af lykke.

Lykken varede dog ikke ved. Finanskrisen kom, og det viste sig, at bankens økonomi ikke var helt så god, som hendes far påstod. Faktisk var den langt værre, for banken havde foretaget nogle uheldige investeringer og tabt en formue, og medierne begyndte at kalde hendes far for Finansfuskeren i stedet for Finanskongen. Han slap for at komme i fængsel, og banken overlevede med nød og næppe, men han mistede sit job og blev erklæret personligt konkurs.

For Isabella betød det, at hun måtte flytte ud af lejligheden, fordi den stod i hendes fars navn, men hvad værre var, så døde hendes karriere som kunstner fra den ene dag til den anden.

"Jamen, jeg har en kontrakt med jer," sagde hun til galleriet, da de ringede og meddelte hende, at hendes næste udstilling var aflyst.

"Hvis du læser det, der står med småt, vil du se, at aftalen var betinget af en donation fra din

far, og da han ikke har flere penge ..."

"Men jeg har jo solgt masser af værker hos jer."

Galleriejeren lo. Det var ikke en hånlig latter, snarere lidt medlidende, som når en voksen skal forklare et barn, at julemanden ikke findes, længe efter det selv burde have fundet ud af det.

"Skat, du er bestemt ikke nogen dårlig kunstner, og du har helt klart talent. Men du er slet ikke oppe i den klasse, som dine malerier er blevet solgt til. De gik kun til de priser, fordi folk ville holde sig gode venner med din far," sagde han.

Isabella ville ønske, hun kunne sige til manden, at han tog fejl, men hans ord bekræftede hendes værste mistanke: at folk kun tog hende alvorligt som kunstner på grund af hendes far.

Hun fik job på en café og havde lige præcis råd til huslejen til atelieret, så hun flyttede ind i det, selv om hun egentlig ikke måtte bo dér, men udlejeren så gennem fingre med det, så længe hun betalte til tiden. Hun tænkte, det måske ikke var så dårligt at skulle arbejde sig op fra bunden, og at det ville give hende mere respekt som kunstner, men opdagede, at den slags er lettere, når ingen ved, hvem du er.

Det gik hurtigt op for hende, at ingen i kunstverdenen ville have noget med hende at gøre. Lige så snart de hørte hendes navn, var der lukket. Hun kunne ikke end få lov at komme forbi gallerierne og vise sine værker. Hun var stemplet som en fiasko. Hun var blevet til joken om den rige pige, som kun havde haft succes på grund af sin fars penge, og så var det åbenbart ligegyldigt, at hun var opvokset i et socialt boligbyggeri med en enlig mor, og det talte heller ikke, at hun faktisk havde fået et par gode anmeldelser i pressen og var blevet betegnet som "lovende".

Der var ikke engang nogen, hun kunne klage sin nød til. Hendes mor og mormor var hun ikke rigtig på talefod med, selv om det nok var mere hendes valg end deres. Hun måtte også sande, at hun havde gjort klogt i ikke at stole på sine venner, hverken de gamle eller de nye, der var dukket op, da hun var blevet en del af sin fars verden. Flere af dem havde udtalt sig anonymt til medierne om hende, men det var heldigvis begrænset, hvor meget de kunne fortælle, fordi hun havde holdt dem fra at komme for tæt på. Det var da også deres største kritik af hende. "Sød, men ret intetsigende." "Ikke den store festbombe." "Lidt af en isdronning. Jeg følte aldrig, jeg lærte hende rigtig at kende." *Nej, gudskelov*, tænkte Isabella om den sidste bemærkning, som tydeligvis kom fra hendes stedmor. Eller rettere eks-stedmor, for hun var forsvundet lige så hurtigt som Isabellas fars formue og havde taget deres fælles børn med sig.

Det efterlod Isabella som den eneste, han havde tilbage, og uanset hvor mange gange hendes mor og hendes mormor sagde, hun skulle afskære forbindelsen til ham, kunne hun ikke få sig selv

til at gøre det. Til sidst blev hun træt af at høre dem sige det, og det var den egentlige årsag til, at hun ikke længere tog telefonen, når de ringede, eller svarede på deres beskeder.

Det var bestemt ikke fordi, hun var sikker på sin beslutning, og for hvert afslag og for hvert nederlag kom hun mere og mere i tvivl. Men selv om hun var fristet til at lægge afstand til ham og sige, det måske var bedst for dem begge, hvis de holdt pause fra hinanden, lykkedes det hende aldrig at finde det rette tidspunkt. Og pludselig var der næsten gået et år, og hun var så godt som løbet tør for penge og vidste ikke, hvordan hun skulle betale huslejen for næste måned.

Så var det, hun fik en mail fra produktionsselskabet.

Hendes første indskydelse var at sige nej, og jo mere hun tænkte over det, jo mere vred blev hun over, at de havde vovet at kontakte hende. Hvem i alverden troede de, hun var? En eller anden medieluder, som ikke kunne klare at være uden for rampelyset? Hvis hun sagde til at medvirke, ville hun ikke være bedre end alle de snyltere, hun foragtede, og det var lige præcis, hvad hun sagde til sin far, da hun fortalte ham om henvendelsen. Hans svar? At hun selvfølgelig skulle tage imod tilbuddet, og at det var en chance, hun ikke kunne sige nej til.

Det var nu ikke kun derfor, hun alligevel endte med at sige ja. Hvor meget hun end hadede at indrømme det, spillede pengene også en rolle. Ikke mindst fordi beløbet var stort nok til at betale hendes husleje det næste års tid, og hun kunne endda tillade sig at arbejde færre timer på caféen.

Så Isabella løj ikke, da hun fortalte Caroline, at hendes far var begejstret for hendes deltagelse i *Prinsesser på ærten*. Faktisk ville hun ønske, han var knapt så begejstret. Han var hendes største fan på de sociale medier og likede og kommenterede alle hendes opslag, hvilket blot mindede folk endnu mere om, hvem hun var datter af. Hun kunne selvfølgelig holde sig fra Facebook og Instagram, men hun havde skrevet under på, at hun ville lave mindst tre opslag hver dag (#finansprinsessen), så der var ingen vej udenom.

Isabella måtte erkende, det var ironisk, at hun som barn havde sagt, hun ikke var interesseret i at vide mere om sin far. Dengang havde hun løjet for sig selv. Nu var det sandt.

#

Isabella havde forventet det værste, men når det kom til stykket, måtte hun indrømme, at det ikke var så slemt at være med i *Prinsesser på ærten*. De andre piger var søde nok, selv om de skulle forestille at være hendes konkurrenter, og det var hårdt at skulle sige farvel til én af dem hver uge.

Josefine havde hun dog stadig ikke rigtig en fornemmelse af som person, men det gjorde hende blot endnu mere glad for, at hun havde det så godt sammen med Caroline. Hun tillod sig at nære et håb om, at de også ville blive ved med at se hinanden, når det hele var overstået, selv om

hun undrede sig over, hvad Caroline så i hende. Hun havde endnu ikke vovet at spørge.

Isabellas største problem med *Prinsesser på ærten* var i stedet de opgaver, hun skulle løse i forbindelse med udsendelserne. I hvert afsnit skulle "prinsesserne" dyste mod hinanden i forskellige discipliner, og vinderen var sikret mod at blive sendt hjem. Hun kunne gå med til, at de skulle lære at bruge en spinderok og skulle klatre op i et tårn i et reb, der lignede en fletning. Hun kunne også leve med at riverrafte ned ad en flod i en båd formet som et stort blad, og modsat nogle af de andre deltagere havde hun det fint med at kysse en ægte frø. Men da de blev bedt om at danse med syv dværge, var hun tæt på at udvandre i protest, men som den pæne pige hun var, endte hun blot med at tage et par skridt på stedet og røg hurtigt ud af dysten (som Caroline selvfølgelig vandt, fordi hun var den bedste danser af dem alle).

I sidste ende var det dog ikke opgaverne, der afgjorde, om de gik videre eller ej. Opgaverne var blot en del af underholdningen og var designet til at "afsløre nye sider af prinsessernes personlighed," som det hed i presse materialet.

Nej, afgørelsen lå hos ærten og prinsen.

#

Ærten var produktionsselskabets stolthed, selv om det ikke var en rigtig ært. I stedet var der tale om et højteknologisk vidunder på størrelse med en ært og med samme udseende.

"Tænk på den som en lille, grøn mikrocomputer," sagde teknikerne, da de præsenterede den for Isabella og de ni andre prinsesser.

Ærten indsamlede alle mulige former for data og brugte dem til at finde ud af, hvem der var den "rigtige" prinsesse. Den overvågede de sociale medier, læste hvad der blev skrevet om deltagerne, analyserede deres adfærd og håndterede seer-afstemningerne.

I slutningen af hvert afsnit blev prinsesserne bedt om at lægge sig i tre forskellige senge og fortælle, hvor ærten befandt sig.

"Ærten er programmeret til at vibrere, når de rigtige prinsesser lægger sig oven på den. Hvis du ikke mærker noget, betyder det, at du er ude," forklarede en af teknikerne.

Men ærten og seerne stod kun for halvdelen af bedømmelsen. Den anden halvdel lå i hænderne på prinsen.

Læs resten af novellen i *#moderneeventyr*, Forlaget Silhuet, 2018

Dette værk er licenseret under en Creative Commons Navngivelse-Ikke-kommerciel-Ingen bearbejdelser 2.5 Danmark Licens.